

Μια άσκηση για τη μελοποιημένη ποίηση

Με αφορμή την παγκόσμια ημέρα της ποίησης, στην άσκηση αυτή σας δίνονται ορισμένα ποιήματα και ζητείται από εσάς να βρείτε τον δημιουργό τους. Το κοινό τους χαρακτηριστικό είναι πως όλα έχουν μελοποιηθεί και μπορείτε να τα απολαύσετε σε μια ανάπαυλα. Για να διευκολυνθείτε μάλιστα σας δίνεται και η μορφή του ποιητή.

1. Αποχωρισμός

A'. Η Μάνα

Φουρτούνιασεν η θάλασσα και βουρκωθήκαν τα
βουνά!
είναι βουβά τ' αηδόνια μας και τα ουράνια σκοτεινά.
Κι η δόλια μου η ματιά θολή.
Παιδί μου, ώρα σου καλή!

Είν' η καρδιά μου κρύσταλλο και το κορμί μου
παγωνιά!
σαλεύ' ο νους μου, σαν δενδρί, που στέκ' αντίκρυ στο
χιονιά,
και είναι ξέβαθο πολύ,
παιδί μου, ώρα σου καλή!

Βοΐζει το κεφάλι μου σαν του χειμάρρου τη βοή!
ξηράθηκαν τα χείλη μου, και μου εκόπη κι η πνοή,
σ' αυτό το ύστερο φιλί,
παιδί μου, ώρα σου καλή!

Να σε παιδέψ' ο Πλάστης μου, κατηραμένη ξενητειά!
Μας παίρνεις τα παιδάκια μας και μας αφήνεις στη
φωτιά,
και πίνουμε τόση χολή,
όταν τα λέμ' «ώρα καλή!»

B'. Το παιδί

Φυσά βοριάς, φυσά θρακιάς, γεννιέται μπόρα φοβερή!
με παίρνουν, μάνα, σαν φτερό, σαν πεταλούδα
τρυφερή,
και δεν μπορώ να κρατηθώ·
μάνα μην κλαις, θα ξαναρθώ.

Βογγούν του κόσμου τα στοιχειά, σηκώνουν κύμα
βροντερό!
θαρρείς ανάλωσεν η γη, και τρέχ' η στράτα, σαν νερό,
και γω το κύμα τ' ακλουθώ
μάνα μην κλαις, θα ξαναρθώ.

Όσες γλυκάδες και χαρές μας περεχύν' ο ερχομός,
τόσες πικράδες και χολές μας δίν' ο μαύρος χωρισμός!
Ωχ! Ας ημπόργα να σταθώ...
μάννα μην κλαις, θα ξαναρθώ.

Πλάκωσε γύρω καταχνιά, κι ήρθε στα χείλη μ' η ψυχή!
Δος με την άγια σου δεξιά, δος με συντρόφισσαν ευχή,
να με φυλάγη μη χαθώ,
μάννα μην κλαις, θα ξαναρθώ.

(1849-1896)

2.Εικόν' αχειροποίητη

Εικόν' αχειροποίητη
μες στην καρδιά μου σ' είχα
κι είχα για μόνο φυλαχτό
μια της κορφής σου τρίχα

Όνειρα μες στον ύπνο μου
μαυροφτερουγιασμένα
σαν περιστέρι στη σπηλιά
με τάραξαν για σένα.

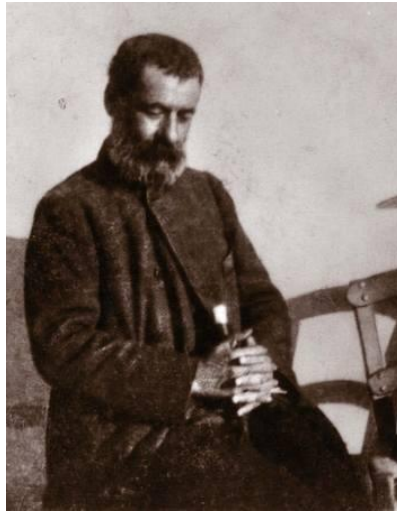
Τ' αηδόνια αυτά που κελαηδούν
μου φαίνονται να κλαίνε
κίνδυνο, μαύρο σύννεφο
οι μάγισσες μου λένε.

Να σε χαρεί κι η άνοιξη
μαζί με τα λουλούδια

όπου 'ναι σαν αμέτρητα
ζωγραφιστά τραγούδια.

Συ στο σχολειό δεν έμαθες
να γράφεις ραβασάκια
στα χείλη σου τα ρόδινα
πού τα 'βρες τα φαρμάκια.

Στα μάτια τα ψιχάλιστά
πωχ' έρωτας καρτέρι,
πόσο μεθύσι μέθυσα
ένας Θεός το ξέρει.

(1851-1911)

3.Τσάμικος

Στα κακοτράχαλα τα βουνά
με το σουράβλι και το ζουρνά
πάνω στην πέτρα την αγιασμένη
χορεύουν τώρα τρεις αντρειωμένοι.

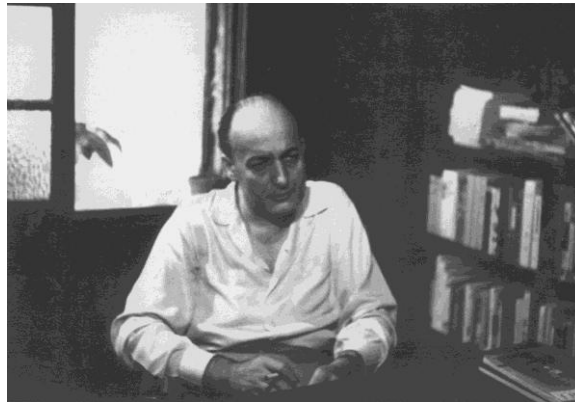
Ο Νικηφόρος κι ο Διγενής
κι ο γιος της Άννας της Κομνηνής.

Δική τους είναι μια φλούδα γης
μα εσύ Χριστέ μου τους ευλογείς
για να γλιτώσουν αυτή τη φλούδα
απ' το τσακάλι και την αρκούδα.

Δες πώς χορεύει ο Νικηταράς
κι αηδόνι γίνεται ο ταμπουράς.

Από την Ήπειρο στο Μοριά
κι απ' το σκοτάδι στη λευτεριά
το πανηγύρι κρατάει χρόνια

στα μαρμαρένια του χάρου αλώνια.
Κριτής κι αφέντης είν' ο Θεός
και δραγουμάνος του ο λαός.

(1911-1992)

4. Είμαστε κάτι ξεχαρβαλωμένες κιθάρες

Είμαστε κάτι ξεχαρβαλωμένες κιθάρες
ο άνεμος όταν περνάει,
στίχους ήχους παράφωνους ξυπνάει
στις χορδές που κρέμονται σαν καδένες.
Είμαστε κάτι απίστευτες αντένες.

Είμαστε κάτι απίστευτες αντένες
υψώνονται σαν δάχτυλα στα χάη
στην κορυφή τους το άπειρο αντηχάει
μα γρήγορα θα πέσουνε σπασμένες.
Είμαστε κάτι απίστευτες αντένες.

Είμαστε κάτι διάχυτες αισθήσεις
χωρίς ελπίδα να συγκεντρωθούμε
στα όνειρά μας μπερδεύεται όλη η φύσις
στο σώμα στην ενθύμηση, πονούμε
κι η ποίηση είναι το καταφύγιο που φθονούμε.
Είμαστε κάτι διάχυτες αισθήσεις.

Είμαστε κάτι ξεχαρβαλωμένες κιθάρες,
κάτι απίστευτες αντένες,
κάτι διάχυτες αισθήσεις
στο σώμα μας μπερδεύεται όλη η φύσις.
Είμαστε κάτι ξεχαρβαλωμένες κιθάρες.
Είμαστε κάτι ξεχαρβαλωμένες κιθάρες.
Είμαστε κάτι απίστευτες αντένες.

(1896-1928)

5. Βρέχει στη φτωχογειτονιά

Μικρά κι ανήλιαγα στενά
και σπίτια χαμηλά μου
βρέχει στη φτωχογειτονιά
βρέχει και στην καρδιά μου

Αχ ψεύτη κι άδικε ντουριά
άναψες τον καημό μου
είσαι μικρός και δε χωράς
τον αναστεναγμό μου

Οι συμφορές αμέτρητες
δεν έχει ο κόσμος άλλες
φεύγουν οι μέρες μου βαριά
σαν της βροχής τις στάλες.

(1922-1988)

6. Θα μείνω πάντα ιδανικός κι ανάξιος εραστής

Θα μείνω πάντα ιδανικός κι ανάξιος εραστής
των μακρυσμένων ταξιδιών και των γαλάζιων πόντων,
και θα πεθάνω μια βραδιά σαν όλες τις βραδιές,
χωρίς να σχίσω τη θολή γραμμή των οριζόντων.

Για το Μαδράς τη Σιγκαπούρ τ' Αλγέρι και το Σφαξ
θ' αναχωρούν σαν πάντοτε περήφανα τα πλοία,
κι εγώ σκυφτός σ' ένα γραφείο με χάρτες ναυτικούς,
θα κάνω αθροίσεις σε χοντρά λογιστικά βιβλία.

Θα πάψω πια για μακρινά ταξίδια να μιλώ,
οι φίλοι θα νομίζουνε πως τα `χω πια ξεχάσει,
κι η μάνα μου χαρούμενη θα λέει σ' όποιον ρωτά:
"Ήταν μια λόξα νεανική, μα τώρα έχει περάσει"

Μα ο εαυτός μου μια βραδιά εμπρός μου θα υψωθεί
και λόγο ως ένας δικαστής στυγνός θα μου ζητήσει,
κι αυτό το ανάξιο χέρι μου που τρέμει θα οπλιστεί,
θα σημαδέψει κι άφοβα το φταιχτή θα χτυπήσει.

Κι εγώ που τόσο επόθησα μια μέρα να ταφώ
σε κάποια θάλασσα βαθιά στις μακρινές Ινδίες,
θα `χω ένα θάνατο κοινό και θλιβερό πολύ
και μια κηδεία σαν των πολλών ανθρώπων τις κηδείες.

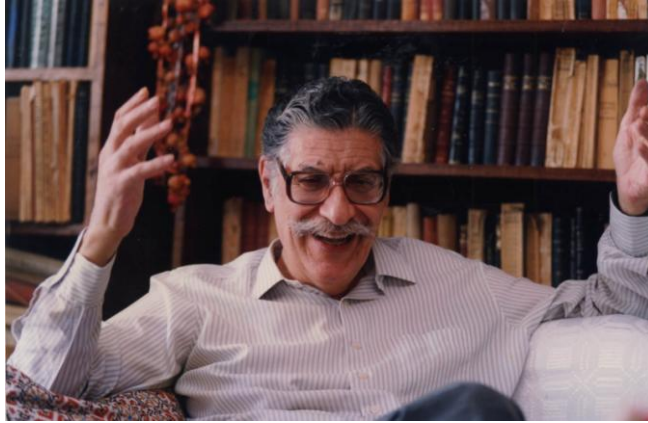
(1910-1975)

7. Δρόμοι παλιοί

Δρόμοι παλιοί που αγάπησα και μίσησα ατέλειωτα
κάτω απ' τους ίσκιους των σπιτιών να περπατώ
νύχτες των γυρισμών αναπότρεπτες κι η πόλη νεκρή

Την ασήμαντη παρουσία μου βρίσκω σε κάθε γωνιά
κάμε να σ' ανταμώσω κάποτε φάσμα χαμένο του πόθου μου κι εγώ

Ξεχασμένος κι ατίθασος να περπατώ
κρατώντας μια σπίθα τρεμόσβηστη στις υγρές μου παλάμες
Και προχωρούσα μέσα στη νύχτα χωρίς να γνωρίζω κανένα
κι ούτε κανέναν κι ούτε κανέναν με γνώριζε με γνώριζε

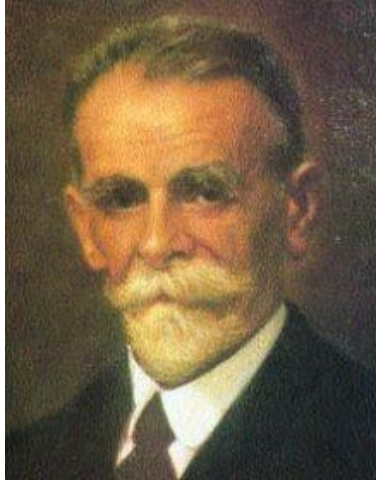
(1925-2005)

8. Μια πίκρα

Τα πρώτα μου χρόνια τ' αξέχαστα τα 'ζησα
κοντά στ' ακρογιάλι,
στη θάλασσα εκεί τη ρηχή και την ήμερη,
στη θάλασσα εκεί την πλατιά, τη μεγάλη.

Και να! Μέσ' στον ύπνο μου την έφερε τ' όνειρο
κοντά μου και πάλι
τη θάλασσα εκεί τη ρηχή και την ήμερη,
τη θάλασσα εκεί την πλατιά, τη μεγάλη.

Κι εμέ, τρισαλίμονο! μια πίκρα με πίκρανε,
μια πίκρα μεγάλη,
και δε μου τη γλύκαινες πανώριο ξαγνάντεμα
της πρώτης λαχτάρας μου, καλό μου ακρογιάλι!
και δε μου τη γλύκαινες πανώριο ξαγνάντεμα
της πρώτης λαχτάρας μου, καλό μου ακρογιάλι!

(1859-1943)

9. Μόνο γιατί μ' αγάπησες

Δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες
στα περασμένα χρόνια.
Και σε ήλιο, σε καλοκαιριού προμάντεμα
και σε βροχή, σε χιόνια,
δεν τραγουδώ παρά γιατί μ' αγάπησες.

Μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου
για νύχτα και με φίλησες στο στόμα,
μόνο γι' αυτό είμαι ωραία σαν κρίνο ολάνοιχτο
κ' έχω ένα ρίγος στην ψυχή μου ακόμα,
μόνο γιατί με κράτησες στα χέρια σου.

Μόνο γιατί τα μάτια σου με κοίταξαν
για την ψυχή στο βλέμμα,
περήφανα στολίστηκα το υπέρτατο
της ύπαρξής μου στέμμα,
μόνο γιατί τα μάτια σου με κοίταξαν.

Μόνο γιατί όπως πέρναγα με καμάρωσες
και στη ματιά σου να περνάει
είδα τη λυγερή σκιά μου, ως όνειρο
να παίζει, να πονάει,
μόνο γιατί όπως πέρναγα με καμάρωσες.

Γιατί δισταχτικά σα να με φώναξες
και μου άπλωσες τα χέρια
κ' είχες μέσα στα μάτια σου το θάμπωμα
- μια αγάπη πλέρια,
γιατί δισταχτικά σα να με φώναξες.

Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε
γι' αυτό έμεινεν ωραίο το πέρασμά μου.
Σα να μ' ακολουθούσες όπου πήγαινα,
σα να περνούσες κάπου εκεί σιμά μου.
Γιατί, μόνο γιατί σε σέναν άρεσε.

Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα,
γι' αυτό η ζωή μου εδόθη.
Στην άχαρη ζωή την ανεκπλήρωτη
μένα η ζωή πληρώθη.
Μόνο γιατί μ' αγάπησες γεννήθηκα.

Μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου
μου χάρισε η αυγή ρόδα στα χέρια.
Για να φωτίσω μια στιγμή το δρόμο σου
μου γέμισε τα μάτια η νύχτα αστέρια,
μονάχα για τη διαλεχτήν αγάπη σου.

Μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες
έζησα, να πληθαίνω
τα ονειράτά σου, ωραίες που βασίλεψες
κ' έτσι γλυκά πεθαίνω
μονάχα γιατί τόσο ωραία μ' αγάπησες.

(1902-1930)

10. Οι δρόμοι του Αρχάγγελου

Χρυσά φτερά, βυζαντινό μου βλέμμα,
αρχάγγελοι χορεύανε στο αίμα,
κι ένα τραγούδι μέσα στη φωνή μου,
μού γύρευε μιαν έξοδο κινδύνου.

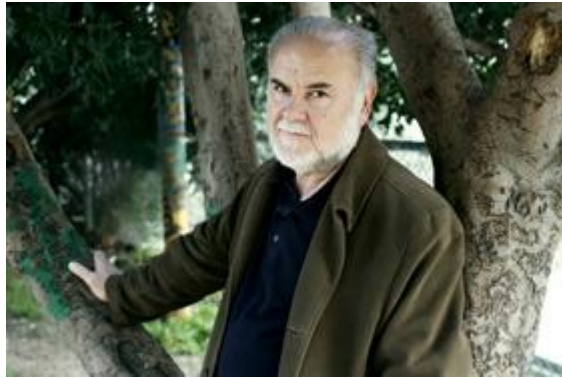
Γιάννενα και Τρίπολη και Σύρα,
όμορφη σκονισμένη μου πορφύρα,
Χίος, Κεφαλλονιά και Μυτιλήνη,

μοίρα μου πελαγίσια Ρωμιοσύνη.

Χάλκινο το τραγούδι μας στο στόμα,
τίποτε δεν το φίμωσε ακόμα.

Τρελή φυλή που κλαίει και γελάει,
μ' έναν καημό κοιμάται και ξυπνάει,
να σπείρει τα πελάγη με σιτάρι,
για να θερίσει το μαργαριτάρι.

Γιάννενα και Τρίπολη και Κρήτη,
ρίζα μου περηφάνεια Ψηλορείτη,
Ζάτουνα και νησιά της αγωνίας,
φλέβα μου μυστική της Ιωνίας.

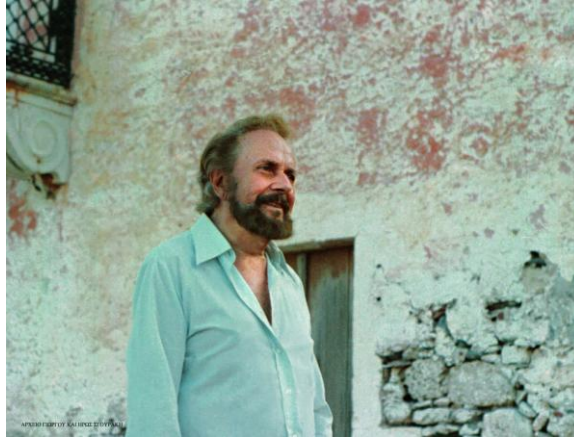

(1944-)

11. Τη ρωμιοσύνη μην την κλαις

Τη ρωμιοσύνη μην την κλαις
εκεί που πάει να σκύψει
με το σουγιά στο κόκκαλο
με το λουρί στο σβέρκο

Νάτη πετιέται αποξαρχής
κι αντριεύει και θεριεύει
και καμακώνει το θεριό
με το καμάκι του ήλιου

(1909-1990)

12. Κάτω στις μαργαρίτας τ' αλωνάκι

Κάτω στις μαργαρίτας
τ' αλωνάκι, στήσαν χορό
τρελό τα μελισσόπουλα.

Ιδρώνει ο ήλιος, τρέμει το
νερό. Στάχια ψηλά λυγίζουνε
το μελαμψό ουρανό.

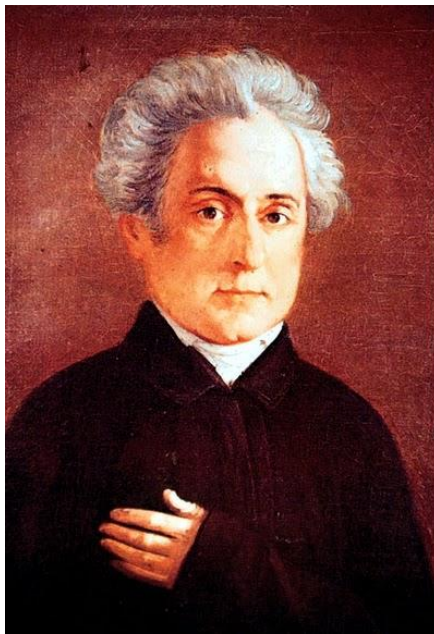
Πέρα μέσα στα χρυσά νταριά
κοιμούνται αγοροκόριτσα.
Ο ύπνος τους μυρίζει πυρκαγιά.
Στα δόντια τους
ο ήλιος σπαρταράει.

(1911-1996)

13. Μητέρα μεγάλουψυχη

Μητέρα, μεγαλόψυχη στον πόνο και στη δόξα
κι αν στο κρυφό μυστήριο ζουν πάντα τα παιδιά σου
με λογισμό και μ' όνειρο, τι χάρη έχουν τα μάτια,
τα μάτια τούτα να σε ιδούν μες το πανέρμο δάσος,
που ξάφνου σου τριγύρισε τ' αθάνατα ποδάρια.
Κοίτα, με φύλλα της Λαμπρής, με φύλλα των Βαϊώνε!
Το θεϊκό σου πάτημα δεν άκουσα, δεν είδα,
ατάραχη σαν ουρανός μ' όλα τα κάλλη πώχει,
που μέρη τόσα φαίνονται και μέρη 'ναι κρυμμένα.
Αλλά, Θεά, δεν ημπορώ ν' ακούσω τη φωνή σου
κι ευθύς εγώ του Ελληνικού κόσμου να τη χαρίσω;
Δόξα 'χ' η μαύρη πέτρα του και το ξερό χορτάρι.

(1798-1857)

14. Το γελαστό παιδί

Ήταν πρωί του Αυγούστου κοντά στη ροδαυγή
βγήκα να πάρω αέρα στην ανθισμένη γη
βλέπω μια κόρη κλαίει σπαραχτικά θρηνεί
σπάσε καρδιά μου εχάθη το γελαστό παιδί.

Είχεν αντρεία και θάρρος και αιώνια θα θρηνώ
το πηδηχτό του βήμα το γέλιο το γλυκό
ανάθεμα την ώρα κατάρα τη στιγμή
σκοτώσαν οι εχθροί μας το γελαστό παιδί.

Μόν' να 'ταν σκοτωμένο στου αρχηγού το πλάι
και μόνον από βόλι Εγγλέζου να 'χε πάει
κι από απεργία πείνας μέσα στη φυλακή

θα 'ταν τιμή μου που 'χασα το γελαστό παιδί.

Βασιλικιά μου αγάπη μ' αγάπη θα στο λέω
για το ό,τι έκανες αιώνια θα σε κλαίω
γιατί όλους τους εχθρούς μας θα ζέκανες εσύ
δόξα τιμή στ' αξέχαστο γελαστό παιδί.

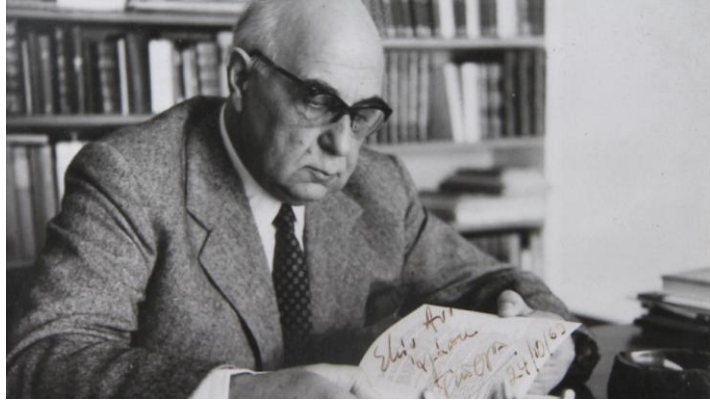
(1889- 1977)

15.Άρνηση

Στο περιγιάλι το κρυφό
κι άσπρο σαν περιστέρι
διψάσαμε το μεσημέρι
μα το νερό γλυφό.

Πάνω στην άμμο την ξανθή
γράψαμε τ' όνομά της
Ωραία που φύσηξε ο μπάτης
και σβήστηκε η γραφή .

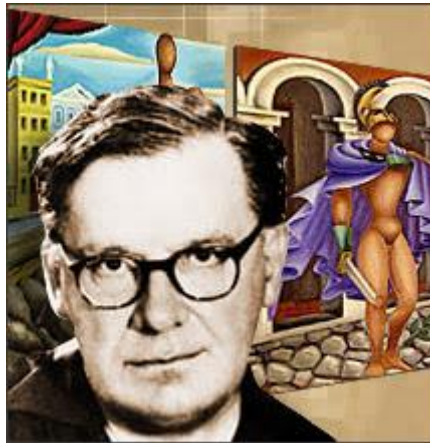
Με τι καρδιά, με τι πνοή,
τι πόθους και τι πάθος
πήραμε τη ζωή μας· λάθος!
κι αλλάξαμε ζωή.

(1900-1971)

16. Μπολιβάρ

Μπολιβάρ! Μπολιβάρ! Μπολιβάρ!
Μπολιβάρ! Μπολιβάρ! Μπολιβάρ!
Κράζω τ' όνομα σου ξαπλωμένος στην κορφή του βουνού Έρε,
Την πιο ψηλή κορφή της νήσου Ύδρας.
Από 'δω η θέα εκτείνεται μαγευτική μέχρι των νήσων του Σαρωνικού, τη Θήβα,
Μέχρι 'κει κάτω, πέρα απ' τη Μονεβασιά, το τρανό Μισίρι, ω Μπολιβάρ!
Αλλά και μέχρι του Παναμά, της Γουατεμάλα, της Νικαράουγα, της Οντούρας,
της
Αϊτής, του Σαν Ντομίγκο, της Βολιβίας, της Κολομβίας, του Περού, της
Βενεζουέλας, της Χιλής, της Αργεντινής, της Βραζιλίας, Ουρουγουάη,
Παραγουάη, του Ισημερινού,
Ακόμα και του Μεξικού.
Μ' ένα σκληρό λιθάρι χαράζω τ' όνομά σου πάνω στην
πέτρα, όπου νά 'ρχονται αργότερα οι άνθρωποι να προσκυνούν.
Μπολιβάρ! Μπολιβάρ! Μπολιβάρ!
Μπολιβάρ! Μπολιβάρ! Μπολιβάρ!

(1907-1985)

17. Σπασμένο καράβι

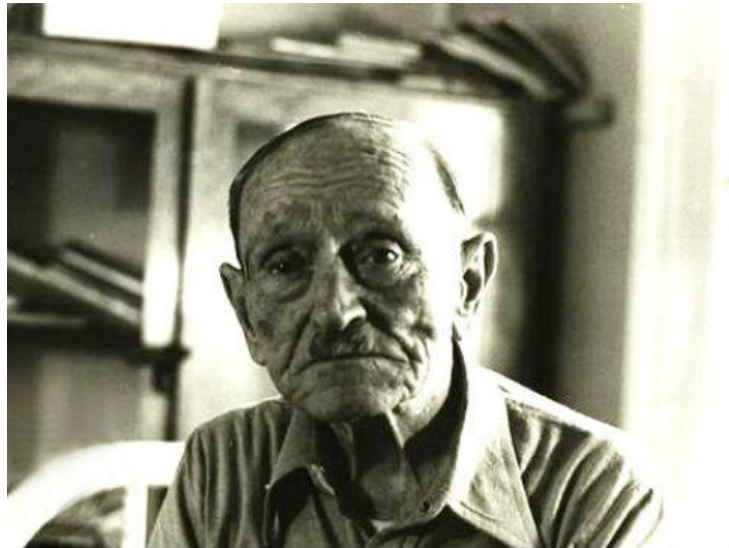
Σπασμένο καράβι να 'μαι πέρα βαθιά
έτσι να 'μαι
με δίχως κατάρτια με δίχως πανιά
να κοιμάμαι

Να 'ν ' αφράτος ο τόπος κι η ακτή νεκρική
γύρω γύρω
με κουφάρι γειρτό και με πλώρη εκεί
που θα γείρω

Να 'ν ' η θάλασσα άψυχη και τα ψάρια νεκρά
έτσι να 'ναι
και τα βράχια κατάπληκτα και τ' αστέρια μακριά
να κοιτάνε

Δίχως χτύπο οι ώρες και οι μέρες θλιβές
δίχως χάρη
κι έτσι κούφιο κι ακίνητο μες σε νύχτες βουβές
το φεγγάρι

Έτσι να 'μαι καράβι γκρεμισμένο νεκρό
έτσι να 'μαι
σ' αμμουδιά πεθαμένη και κούφιο νερό
να κοιμάμαι.

(1893-1984)

18. Οι μοιραίοι

Μες την υπόγεια την ταβέρνα,
μες σε καπνούς και σε βρισές

(απάνω στρίγγλιζε η λατέρνα)
όλ' η παρέα πίναμ' εψές·
εψές, σαν όλα τα βραδάκια,
να πάνε κάτω τα φαρμάκια.

Σφιγγόταν ένας πλάι στον άλλο
και κάπου εφτυούσε καταγής.
Ω! πόσο βάσανο μεγάλο
το βάσανο είναι της ζωής!
Όσο κι ο νους να τυραννιέται,
άσπρην ημέρα δε θυμιάται.

Ήλιε και θάλασσα γαλάζα
και βάθος τ' άσωτ' ουρανού!
Ω! της αβγής κροκάτη γάζα,
γαρούφαλα του δειλινού,
λάμπετε, σβήνετε μακριά μας,
χωρίς να μπειτε στην καρδιά μας!

Του ενού ο πατέρας χρόνια δέκα
παράλυτος, ίδιο στοιχειό·
τ' άλλου κοντόημερ' η γυναίκα
στο σπίτι λιώνει από χτικιό·
στο Παλαμήδι ο γιος του Μάζη
κι η κόρη του Γιαβή στο Γκάζι.

— Φταίει το ζαβό το ριζικό μας!
— Φταίει ο Θεός που μας μισεί!
— Φταίει το κεφάλι το κακό μας!
— Φταίει πρώτ' απ' όλα το κρασί!
Ποιος φταίει; ποιος φταίει; Κανένα στόμα
δεν το βρε και δεν το πε ακόμα.

Έτσι στη σκοτεινή ταβέρνα
πίνουμε πάντα μας σκυφτοί.
Σαν τα σκουλήκια, κάθε φτέρνα
όπου μας έβρει μας πατεί.
Δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα,
προσμένουμε, ίσως, κάποιο θάμα!

(1884-1974)

19. Τ' όνομά σου

Τ' όνομά σου : ψωμί στο τραπέζι

Τ' όνομά σου : νερό στην πηγή.

Τ' όνομά σου : αγιόκλημα αναρριχόμενων άστρων.

Τ' όνομά σου : παράθυρο ανοιγμένο τη νύχτα στην πρώτη του Μάη.

Τ' όνομά σου : ρινίσματα ήλιου

Τ' όνομά σου : στροφή από φλάουτο τη νύχτα.

Τ' όνομά σου : στα χείλη των αγγέλων τριαντάφυλλο.

Τ' όνομά σου : κουδούνισμα αλόγων που σέρνουν την `άνοιξη πίσω τους

Τ' όνομά σου : βροχούλα στου σπορέα το μέτωπο

Τ' όνομά σου : περίσσειμα στου βοσκού την καλύβα

Τ' όνομά σου : τοπίο χωρισμένο με χρώματα

Τ' όνομά σου : δυο δρυς που το ουράνιο τόξο στηρίζει τις άκρες του.

Τ' όνομά σου : ένας ψίθυρος απ' αστέρι σε αστέρι

Τ' όνομά σου : ομιλία δύο ρυακιών μεταξύ τους

Τ' όνομά σου : μονόλογος ενός πεύκου στο Σούνιο

Τ' όνομά σου : ένα ελάφι βουτηγμένο ως το γόνατο σε μιαν άμπωτη ήλιου.

Τ' όνομά σου : ροδόφυλλο σ' ενός βρέφους το το μάγουλο

Τ' όνομά σου : πεντάγραμμο στις κεραίες των γρύλων

Τ' όνομά σου : ο Ηνίοχος στην άμαξα του ήλιου.

Τ' όνομά σου : πορεία πέντε κύκνων που σέρνουν την πούλια στα μεσούρανα

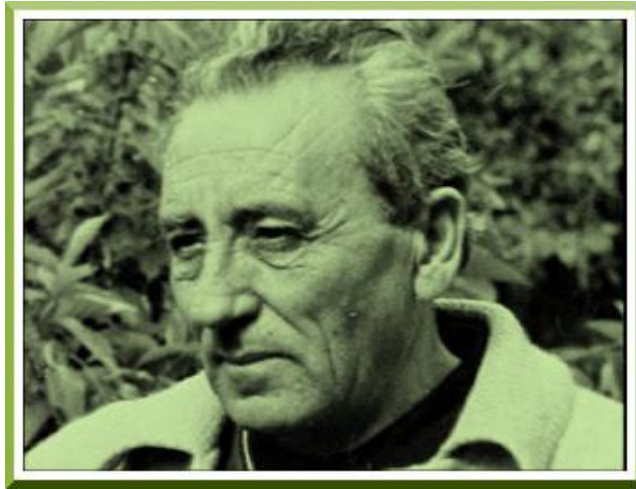
Τ' όνομά σου : Ειρήνη στα κλωνάρια του δάσους.

Τ' όνομά σου : Ειρήνη στους δρόμους των πόλεων

Τ' όνομά σου : Ειρήνη στις ρότες των πλοίων

Τ' όνομά σου : ένας άρτος, βαλμένος στην άκρη της γης που περίσσεψε

Τ' όνομά σου : αέτωμα περιστεριών στον ορίζοντα.
Τ' όνομά σου : αλληλούια πάνω στο Έβερεστ.

(1912-1991)

20. Πάσχα των Ελλήνων

Πάσχα των Ελλήνων Πάσχα
Πάσχα της αγάπης Πάσχα
Πάσχα των αγγέλων

Ήλιος κι ανατέλλεις
Πάσχα μέγα Πάσχα
ήλιος φωτοδότης
των Ελλήνων Πάσχα.

(1900-1976)

Απαντήσεις

1. Γεώργιος Βιζυηνός
2. Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης
3. Νίκος Γκάτσος
4. Κώστας Καρυωτάκης
5. Τάσος Λειβαδίτης
6. Νίκος Καββαδίας
7. Μανόλης Αναγνωστάκης
8. Κωστής Παλαμάς
9. Μαρία Πολυδούρη
10. Μιχάλης Γκανάς
11. Γιάννης Ρίτσος
12. Οδυσσέας Ελύτης
13. Διονύσιος Σολωμός
14. Βασίλης Ρώτας
15. Γιώργος Σεφέρης
16. Νίκος Εγγονόπουλος
17. Γιάννης Σκαρίμπας
18. Κώστας Βάρναλης
19. Νικηφόρος Βρεττάκος
20. Γιώργος Θέμελης